

David Bedrač

Golokožja

I

Izrezovanja

Med padanjem navzdol
pesmi zanihajo
s škarjami v sebi
in same sebi izrežejo
globoko papirnato srce.

Ko padejo,
se prišijejo
med platnice morja
in pljuski se povežejo
v slano pesem
okoli tvojega telesa.

II

Drobljenja

Ladja se guga –
kot pesniška zbirka
na prsih bralcev.

Rdeča luna
kaplja z neba,
v pesem se je vrezala
po valovih do obale.

Galebi so verzi,
iz svojih sanj sipljejo
glasen pesek
v dolino besed.

V morju je večer,
s črkami se oprijema
belih ladij –
papir je pristanišče.

Po goloti diši,
ko se kitice slačijo,
ena za drugo,
njihove črke
se drobijo
kot školjke
pod tvojimi stopali.

III

Spušcanja

Ravnotežje sonca
in odprte skodelice si,
čoln na gladini čaja,
obraz zlate kamilice,
ki se naliva v kožo ...

In vse to je uravnoteženo,
ko spustim ladjice po tebi,
iz svojih v tvoja usta,
in ko se v daljavi dotakneta
dva bela vatasta oblaka.

IV

Penjenja

Vzameš žličko,
miniaturno kopje,
in kavi prebodeš obraz.

Potem jo mešaš
v zaljubljene krožnice,
da se zavrtiva vanje,
da se čutiva
po njihovih črtah,
da utoneva zatem
v požirek dveh penečih src.

V

Prelivanja

Toplota se slači
preko nihajočih ladij,
v grm dotikov se razleti,
v tople krogle tvojih prsi.

Morje je na dlaneh:
nanje so naliti moji prsti,
ki se prelivajo skozi tvoje,
ko se tvoji prsti prelivajo
nazaj v moje.

Tak večer je to:
prelivajoči prsti
in slankast jezik,
ki kroži
okoli morja
v tvojem popku,
dokler galebi ne odvežejo
jutra iz vreče noči.

VI

Pljuskanja

Zaljubljeni plavalec sem,
ko kravlam po tvojih žilah.

Na nebu so mišice ljubezni,
ki jih predre zavesa galebov,
ko letijo čezte –
razsipljeva se
po laseh jutra,
valovi se povežejo
v grm slanah morskih strel.

Vse je globoko
in tiho zatem,
dokler ne rečeš:
“Danes je obzorje
take oblike,
kot bi se strdilo
v neskončnost ...”

VII

Nanašanja

Vreme tvojega telesa
je travniški zvonček,
ki sem mu malo prej
sonce obesil
z jezikom
med bele prsi.

VIII

Spanja

Ko spiva,
ocean nima zvoka,
ima pa oko,
odprto na gladini,
da opazuje zvezde
kot bucike,
zapičene v črno blago,
da okuša fluor lune,
ki teče iz njenega
zelenega grla.

Ko spiva,
se gora napenja navzgor
in še bolj pritisne v tla,
med mahove,
da ji spolzijo med kamnitimi prsti
na stopalih ljubezni.

Ko spiva,
listam tvoje lase
kot telefonski imenik
in iščem številko,
v kateri spiš.

Potem te v sanjah pokličem,
preko svojega telesa,
da se zdrzneš,
z ustnicami pomežikneš
v mojo nočno govorico
in se še močneje stisneš k meni.

IX

Besedovanja

Če jih našeneš,
besede letijo
kot plahi metulji
skozi pokrajino pesmi
naravnost v njeno pest,
da jih zdrobi v lepoto.

Če jih vržeš v zrak,
lebdijo same v sebi
kot zaljubljeni noži,
ki vrežejo nebo
in potem padajo
skozi verze verzov.

Če ležeš k meni,
besede izginejo:
dovolj je roka,
ki zdrsne skozi sobo
in odpre telesi.

X

Padanja

Padava
v sprožilec oblike,
dotiki se tuširajo
skozi naju,
večkotna sva
in mnogih dotikov ...

Padava,
ko se noč razneži
po tvojih licih.

Preden zaspiva,
pihne iz ušes časa
globok molk
in veselje
je skladno z nama
kot bel list
z belo pesmijo.

XI

Dotikanja

Dotikati se v X,
lesti v dotik
in misliti
na tvoj magnet
in omamljati okna,
da lezejo iz sten
kot stekleni valovi
oddaljenega oceana.

Dotikati se v sredici
črke X
in dišati po lesu,
ki leži v prsih
vsake črke,
in se spomniti
na školjko X,
ki se je predrla
z oceansko šivanko
in se stopila
kot kri
v žilah vode.

Vsak dotik je X,
ki zdrsne med nama,
vsak X vsebuje
drugačno nežnost,
ki se sama vsrkava,
ki sama kroži,
ki se nadaljuje
do sebe –
do tebe k meni.

Potem se dotakneva
riža dveh duš
in naju morje povleče
skozi X tokov
iz svojih globokih oči.

XII

Vzletanja-pristajanja

Bila je pesem,
bolj krhka od peska,
mehkejša od biskvita svetlobe,
občutljiva na dotik,
na branje, na šepet, na tišino,
da sva jo samo gledala
kot mehko dete poezije.

Bila je pesem,
prhki kupček prahu,
ki jo je oceanski veter
spihal iz najine sobe,
da se je razblinila
kot pršeč roj črk
v usta zvezd.

Bila je pesem,
lahka kot papirnat robec,
ki še vedno vzleta
in pristaja
iz tvojega v moj,
iz mojega v tvoj
žep ljubezni.

XIII

Ležanja

Lahko se prepara konj
iz konjušnice oceana.

Lahko teče skozi sijajni rep,
lahko drobi,
sestavlja,
drobi,
sestavlja ...

Lahko svet potegne
v svojo grivo
čez beli grič morske kože
in izgine
v nevidnem vedru zvezd.

Lahko se razpara
kot sol v glasbi
in razpade
v nove konje
in zlato grivo na valovih.

Lahko pa leže med naju,
si polžiže toplo mlečno srce
in naju zasiti z lakoto.